

Saskia Schouten

Onverwacht verliefd

Uitgeverij Cupido

Omslag en binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Stockfoto voor: © Kirill_grekov|Dreamstime.com

Stockfoto achter: © Infty|Dreamstime.com

Onverwacht Verliefd

ISBN 978-94-6204-235-3

© 2018 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

Surf naar www.uitgeverijcupido.nl voor een overzicht van al onze boeken.

© 2018 Uitgeverij Cupido. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2018 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form. The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

Voor Anne Theys, mijn lieve vriendin
uit België

HOOFDSTUK 1

Iris

“No photo! No photo!”

Verschrikt kijk ik op en zie een boze vrouw op me afkomen. Met mijn vriendin Brigitte ben ik een weekendje in Praag en zojuist zijn we een winkel binnengegaan waar ze Boheems glas en andere leuke souvenirs verkopen. Vrijwel meteen zag ik een schattig klein bewerkt steentje. Dus hield ik mijn telefoon in de aanslag voor een foto tot we opgeschrikt werden door dat schreeuwende mens.

“Wissen! Meteen wissen!”

Inmiddels rent de vrouw al schreeuwend langs ons heen en doet de opstaande winkeldeur dicht. Is ze soms bang dat we ervandoor gaan?

Twee tellen later staat ze voor me, met een boze blik in haar ogen, en ze doet een greep naar mijn telefoon.

Wat? Is ze nou helemaal betoeterd?

Gelukkig heb ik het apparaat stevig in mijn hand geklemd. Ze blijft maar roepen dat ik de foto moet verwijderen. Volgens mij had ik hem nog niet eens genomen. Met een boos gezicht blijft het mens staan en ik scrol een beetje zenuwachtig naar de filmrol op mijn telefoon. Zie je wel, geen foto te bekennen. Triomfantelijk laat ik haar het scherm zien. Eindelijk bedaart ze. Vanuit mijn ooghoek zie ik dat Brigitte op het punt staat om in lachen uit te barsten. Ik hoop dat ze het in kan houden, een lachbui zou wel eens verkeerd kunnen vallen bij dat furieuze mens.

“Oké, oké, ja, ziet u, er mag hier niet gefotografeerd wor-

den,” zegt ze, wijzend op een klein bordje, dat rechts tussen de glazen siervoorwerpen staat.

Nou zeg, waarom staat zoiets niet op de deur? Dan is het direct te zien als je binnenkomt. Er volgt een heel verhaal over het feit dat de winkel niet van haar is en dat ze zich aan de regels moet houden, bla, bla, bla.

Brigitte doet de deur open en terwijl we snel weglopen, barst mijn vriendin alsnog in lachen uit.

“Ik vond het helemaal niet grappig, dat mens had bijna mijn telefoon afgepakt. Kon ze niet vriendelijk zeggen dat er niet gefotografeerd mag worden?”

“Kom op, Iris, maak je niet druk. Waarschijnlijk heeft ze nooit geleerd hoe je met klanten om moet gaan.”

“Ja, zoiets zal het wel zijn. Maar ik vind het niet normaal.”

“Nee, ik ook niet. Zullen we nu naar de Karelsbrug gaan?”

Even later lopen we de beroemde brug op. We vergapen ons aan de kunstenaars, de muzikanten en de verkopers van zelfgemaakte sieraden en andere voorwerpen. Hier kunnen we wel uren doorbrengen. We worden aangesproken door een donkerharige man met een paardenstaart. Hij vraagt ons of we willen poseren voor een tekening. Ik zie Brigitte naar de man kijken. Ja hoor, als ik me niet vergis is het weer zover, ze is zwaar van hem onder de indruk. Met een brede glimlach stemt ze toe en even later zit ze op een stoel te poseren.

Snel en trefzeker zet de man enkele strepen op het vel papier dat voor hem op een standaard staat. Nu zie ik het pas, het wordt geen gewone tekening maar een karikatuur! Binnen vijf minuten is hij klaar en hij geeft mijn vriendin het vel papier. Ze begint te lachen. Ik kijk over

haar schouder mee. Het is een goed lijkend portret en de nadruk is op haar kapsel gelegd. Haar rode krullen zijn gigantisch uitgegroot.

Brigitte bedankt hem en vraagt wat het kost.

“Zie je dat niet? Het staat er met grote koeiencijfers,” zeg ik lachend.

“Tuurlijk heb ik dat wel gezien, maar je snapt toch wel dat ik het uit zijn mond wil horen? Hoe langer ik contact met hem heb, hoe leuker ik het vind.”

De man wijst vriendelijk op het bord waarop de prijs staat. Brigitte haalt haar portemonnee voor de dag en legt een briefje van tweehonderd kronen in zijn hand. Met een zwierig gebaar geeft hij haar het wisselgeld terug en vraagt er direct achteraan of ze met hem uit wil.

Brigitte kijkt hem verrast aan. “Eh... ja... *yes, when...?*” stottert ze.

Dit had ze dus duidelijk niet verwacht. Ik trouwens ook niet. Zou die vent dat aan meer vrouwen vragen?

“*This evening?*” Zijn mooie bruine ogen kijken haar vol verwachting aan.

Brigitte draait haar hoofd naar mij.

“Van mij mag je gaan, hoor,” zeg ik lachend. “Ik vermaak me wel.”

Even later is de afspraak gemaakt. Hij zal haar om zes uur komen halen aan het begin van de brug.

“O, wat spannend! Vind je het geen bijzonder knappe kerel?” zwijmelt Brigitte.

“Hij mag er inderdaad wezen,” ben ik het met haar eens.

“Maar, eh... ik ga nu even hier kijken.”

Mijn aandacht wordt naar een kraampje met handgemaak-

te oorbellen getrokken. Ik ben gek op oorbellen, koop ze vaak en verlies ze helaas met de nodige regelmaat. Deze oorsieraden zijn geëmailleerd. Er liggen ook kettingen en armbanden.

“Ik koop een nieuw setje voor vanavond,” zegt Brigitte enthousiast.

“Vind je dat niet een beetje overdreven?” vraag ik plagend.

“Nou kijk, ik ben toch toe aan nieuwe sieraden en wat is er nu exclusiever dan iets handgemaakts uit het buitenland?”

Ja, daar houden we allebei van, dus we staan wel een kwartier uitgebreid alles te bekijken. Eindelijk heb ik mijn keus gemaakt. Een paar roze langwerpige oorbellen met *Praha* erop geschreven. Leuk, een echt aandenken aan deze prachtige stad. Nadat ik betaald heb doet de verkoopster ze in een zakje.

Brigitte heeft bijna de halve kraam leeg gekocht. “Straks ga ik uitgebreid bekijken wat ik vanavond zal dragen.”

“Hij komt misschien gewoon in zijn oude kloffie,” lach ik.

“Zal wel meevallen. Ik heb toch alleen maar spijkerbroeken bij me en het interesseert me echt niet wat hij draagt. Ik vind het gewoon zo interessant en spannend dat ik met een knappe Tsjech uitga!”

“Weet je eigenlijk wel hoe hij heet?”

Ze kijkt me even verbaasd aan en proest het uit.

“Nee dus,” constateer ik lachend. “Ik vermoedde al zo iets.”

“Nou ja, daar kom ik vanavond wel achter.”

Ineens krijg ik een raar gevoel over me. Stel je voor dat die vent niet te vertrouwen is? Waarom heeft hij zich niet fatsoenlijk aan Brigitte voorgesteld? Of was hij zo van haar onder de indruk dat hij dat finaal vergeten is? Ik neem me voor om in de buurt te blijven. Als hij Brigitte straks afhaalt, ga ik erachteraan. Op ruime afstand uiteraard en als ze een eettent of café binnengaan, zoek ik een gelegenheid ernaast of ertegenover.

“Zullen we op een bepaalde tijd afspreken op hetzelfde punt van de brug waar hij je komt halen? Want we gaan natuurlijk samen met de metro terug, neem ik aan.”

“O ja, zover had ik nog niet gedacht. Maar als hij me naar het hotel wil brengen?”

“Dan zeg je dat je met mij hebt afgesproken. Weet je, ik... ach, laat ook maar.”

Misschien ben ik overbezorgd of zo, maar er komen ineens allerlei doemscenario's in me op. *Hij zegt dat hij haar met de auto terugbrengt maar hij neem haar mee naar zijn woning en daar verkracht hij haar...*

Brigitte begint te lachen. “Jij durft niet alleen met de metro terug, wil je zeggen.”

“Durven wel maar willen niet. We zijn samen een weekend uit en dat jij met die Tsjech uitgaat, vind ik prima, maar het is wel zo gezellig om samen terug te gaan.”

Brigitte knikt. “Ja, je hebt eigenlijk wel gelijk. Ik zal hem duidelijk vertellen dat ik gewoon met jou naar het hotel terugga.”

Om zes uur staan we op de afgesproken plaats. Brigitte heeft een paar nieuwe oorbellen in en draagt een gele blouse. Net als ik me af zit te vragen of de naamloze Tsjech wel op zal komen dagen, zien we hem verschijnen. Hij geeft ons plechtig een hand en zegt: “Sorry dat ik me nog niet had voorgesteld, maar ik heet Vilek.”

“Hoe?” vragen we allebei.

“Vilek,” antwoordt hij. “Dat is een Tsjechische naam. Hoe heten jullie?”

Wij noemen onze namen. Ik zeg: “Nou, ik ga. Hoe laat zie ik je hier terug?”

Vilek kijkt vragend naar Brigitte. Ze vertaalt mijn woorden in het Engels. Vilek denkt even na en stelt voor om haar om half tien weer af te leveren. Mooi, dat is een redelijk tijdstip.

Als ze de winkelstraat in lopen, blijf ik nog even op de brug staan. Ik maak wat foto’s van de Moldau en daarna ga ik ze achterna.

Brigitte heeft een felrode jas aan dus dat valt lekker op, zo raak ik de twee niet zo gauw kwijt. Ja, daar zie ik ze een restaurant binnengaan. Langzaam loop ik door en zie een soort eetcafé aan de overkant. Ik ga naar binnen en zoek een plaats. Niet te dicht bij het raam want Brigitte en haar Tsjech moeten me natuurlijk niet zien.

Ik heb al gauw een plaatsje gevonden maar merk dan dat ik nauwelijks bij de tent aan de overkant naar binnen kan kijken. Nou ja, het maakt eigenlijk ook niet zoveel uit. Daarbinnen zal hij haar niets aandoen en als ze naar buiten komen, ga ik ze weer schaduw. Bah, wat denk ik eigenlijk negatief. Ik wil er niet van uitgaan dat hij haar

wat aandoet, maar ja, tegenwoordig weet je maar nooit. Er komt een ober naar me toe met een menukaart. Gelukkig staat alles er ook in het Engels op want van dat Tsjechisch kun je echt niets maken. Ik bestel *knedliky*, een mix van aardappel- en zemelknoedels met groente. Knoedels zijn typisch Tsjechisch, ik neem in het buitenland altijd de gerechten die typerend zijn voor het betreffende land.

Even later zit ik uitgebreid te smullen, het is echt heerlijk! Toen ik binnenkwam was het nog niet druk, maar nu loopt het langzaam vol. Grote kans dat ik deze tafel zo meteen moet delen. Met een knappe Tsjech of zo, haha. Maar helaas, ik moet het doen met een paar zestigplussers die met een korte groet tegenover me gaan zitten. Twee mannen die me nauwelijks een blik waardig keuren. Jammer, ik had het wel gezellig gevonden een praatje te kunnen maken.

Als de ober komt afruimen, bestel ik een sorbet.

Maar net als hij die brengt, zie ik tot mijn schrik Brigitte en haar Tsjech naar buiten komen. Oeps, dat had ik nog niet verwacht. Ik kan hen moeilijk achterna gaan. Stel je voor, zeg. Ik zie me hier al weglopen met een woedende ober op mijn hielen, omdat ik de rekening niet betaald heb.

Ik schiet in een zenuwachtige lach bij de gedachte alleen al. Wat sneller dan normaal eet ik mijn ijs en wenk de ober. Ik geef hem een ruime fooi waar hij me hartelijk voor bedankt. Hij loopt mee naar de deur en doet die voor mij open. Als ik buiten sta, loop ik in de richting waar mijn vriendin met Vilek heen is gegaan. Ik zie genoeg

rode jassen, maar helaas.

Uiteindelijk geef ik het maar op, hier is geen beginnen aan. Ik besluit om de stad te doorkruisen, ik heb nog lang niet alles gezien.

Tegen half tien loop ik terug naar de plek bij de Karelsbrug en zie tot mijn opluchting dat Brigitte en Vilek al staan te wachten.

“Hoi Iris, heb je je vermaakt?” vraagt Brigitte.

“Ja hoor en jij ook, neem ik aan?”

Ze kijkt haar nieuwe vlam vol bewondering aan. “Jazeker, Vilek is geweldig! We hebben een heerlijke avond gehad. Na een verrukkelijk etentje zijn we naar een openluchtconcert geweest, iets buiten het centrum. Zijn broer speelt in een band en ze treden regelmatig op.”

“O, dat klinkt goed. Hij tekent en zijn broer musicceert.”

“Ja, maar Vilek heeft nog veel meer kwaliteiten. Daar zal ik je onderweg wel over vertellen.”

Vilek zegt iets tegen Brigitte wat ik niet goed versta. Het is natuurlijk alleen voor haar oren bestemd. Even later neemt hij met een kus op haar wang afscheid, zwaait naar ons en loopt weg.

“Wat zei hij?” vraag ik nieuwsgierig.

“Dat hij me graag terug wil zien. Dat heeft hij al eerder gezegd, we hebben uiteraard telefoonnummers uitgewisseld.”

Terwijl we richting de metrohalte lopen, vertelt Brigitte uitgebreid over de avond. Vilek blijkt een veelzijdig kun-

stenaar te zijn. Hij kan niet alleen prachtig tekenen, maar hij doet ook aan schilderen en beeldhouwen. Ook schrijft hij niet onverdienselijk.

“Nou, je hebt het wel getroffen met zo’n getalenteerde man die bovendien nog erg knap is ook.”

“En die me zag staan,” zegt Brigitte dromerig. “Ik hoop zo dat het wat zal worden tussen ons.”

Ons weekendje Praag zit erop, we vliegen alweer richting Schiphol. We hebben ontzettend veel gezien, de burcht, de Joodse wijk, het Wenceslasplein en verder hebben we veel in de oude stad gewandeld. Ik geniet altijd enorm van buitenlandse steden en ik heb er al heel wat gezien.

Brigitte heeft Vilek gisteravond weer ontmoet, hij kwam haar bij het hotel ophalen voor een wandeling. In die tijd heb ik het warenhuis aan de overkant onveilig gemaakt. Jammer genoeg kon ik niet alles kopen wat ik wilde, want er pasten alleen nog een paar pakken van die heerlijke Tsjechische wafels in mijn koffer. Dat vind ik het enige nadeel van vliegen, dat je rekening moet houden met de ruimte in je koffer.

Als het vliegtuig geland is, lopen we het hele eind richting de trein. We hoeven niet bij de lopende band te wachten omdat we allebei een kleine koffer hebben als handbagage. Lekker makkelijk, vind ik.

De rechtstreekse trein naar mijn woonplaats Hengelo staat al klaar, tref ik het even. Brigitte moet nog wachten, ze woont in Almere.

“Nou, het zit er nu bijna helemaal op,” zegt mijn vriendin.

“Ja, het gaat snel zo ’n weekend.”

“Maar vanavond kan ik uitgebreid met Vilek chatten!”

Brigittes ogen stralen, ze is duidelijk verliefd.

“Dan zal ik je morgen maar niet lastigvallen,” zeg ik lachend. “Ik app dinsdag wel weer.”

“Ja, goeie reis verder.”

“Jij ook.” We omhelzen elkaar en daarna stap ik in de trein. Ik zoek een lege coupé en ga bij het raam zitten. De koffer zet ik rechts van mij op de grond. Ik kijk uit het raam naar de bedrijvigheid op het perron.

“Goedenavond,” hoor ik ineens. Voor ik mijn hoofd omdraai, bedenk ik in een flits dat het een sympathieke stem is die mij groet. Als ik hem aankijk, vergeet ik bijna om wat terug te zeggen. Wát een adembenemend knappe man!

“Ook goedenavond,” weet ik geforceerd uit te brengen. Bah, wat klinkt dat stijf. Ik ben trouwens blij dat ik zit, want ik voel een bekende trilling in mijn benen die ergens uit mijn hartstreek vandaan komt.

“Je vakantie duurde vast niet zo heel lang,” zegt hij lachend, met een blik op mijn koffertje.

Wát een charmante lach!

“Nee, ik was een weekend in Praag. Een heel mooie stad. Ben je er wel eens geweest?”

“Ja hoor, meerdere keren. Maar nu kom ik uit Roemenië.”

“Wij zijn een keer vanuit Hongarije naar Oradea gereden. Verder ken ik Roemenië alleen uit reisgidsen en verhalen van vrienden.”

“Ik ga er vaak heen. Ik ben betrokken bij een stichting die

hulp geeft aan de allerarmsten. Dat is heel dankbaar werk. Ben je op de hoogte van de schrijnende toestanden daar?” Ik knik. “Ja, dat is echt verschrikkelijk. Ik vind het niet normaal dat er in Europa nog zulke armoedige toestanden voorkomen.”

“Dat is het ook niet. Ik ben al een paar jaar betrokken bij deze stichting en ik moet zeggen dat het me heel goed doet om deze mensen te steunen. Eh... begrijp me niet verkeerd, ik help niet om mezelf goed te voelen maar om die mensen te helpen, snap je? Ik kreeg een keer voor mijn voeten gegooid dat ik het alleen maar voor mijn eigen goede gevoel doe.”

“Nou ja, zeg,” zeg ik verontwaardigd. “Hoe heet die stichting trouwens?”

“*Hulp aan Roemenië*. En hoe heet jij eigenlijk?” Weer die charmante lach. Wat is deze man weergaloos knap! Vilek valt er volkomen bij in het niet.

“Ik ben Iris Vlietstra en jij?”

“Florian Jansen met één s. Dat zeg ik er altijd bij omdat je deze veel voorkomende achternaam op twee manieren kunt schrijven,” zegt hij lachend.

Mijn hart maakt een sprongetje. Deze man doet wat met mij.

“Waar woon je en wat doe je voor werk?” informeert hij.

“Ik woon in Hengelo en ik werkte bij een kunsthandel. Helaas ging die failliet en nu zit ik zonder baan.”

“O, dat is vervelend.”

“Ja, ik ben druk aan het solliciteren maar tot nu toe zonder resultaat.”

“Zoek je iets in dezelfde richting?”

“Nee, het maakt me niet zoveel uit. In een winkel, of op een kantoor. Desnoods ergens in de huishouding als het me te lang duurt. Maar wat doe jij voor werk? Of werk je fulltime voor de stichting?”

Misschien is hij de directeur wel, bedenk ik me opeens.

“Ik ben ICT’er op een kantoor in Amersfoort.”

Ik schiet in de lach en hij kijkt me verwonderd aan met zijn mooie ogen. Mijn hart maakt weer een sprongetje.

“Sorry, maar ik dacht even dat je misschien de directeur van de stichting was.”

Zijn heldere lach vult de coupé. Oeps, ik heb het dus faliekant mis! Ik lach met hem mee.

“Wat een vrolijke boel is het hier,” klinkt de stem van de conducteur.

“Daar heb ik alle reden toe,” zegt Florian nog nalachend.

“Deze mooie dame gaf me een enorm compliment maar dat klopte niet helemaal.”

Tot mijn ergernis begin ik te blozen. Gauw grijp ik mijn tas om mijn ov-kaart te zoeken.

De conducteur glimlacht om de opmerking van Florian en neemt mijn kaart aan. Als ook Florians kaart gescand is, loopt de conducteur verder en ik zeg plagerig: “Dus ik had je verkeerd ingeschat.”

“Dat kun je wel stellen, ja. Ik moet er niet aan denken om de leiding van de stichting te hebben. Dat is niets voor mij. Geef mij maar een computer en ik ben de hele dag zoet, haha.”

“Dan zal je familie ook wel regelmatig een beroep op je doen als er computerproblemen zijn?” vis ik. Ik wil meer van hem weten. Hoewel hij geen ring draagt, zegt dat na-

tuurlijk niets over een eventuele relatie.

“Vanzelfsprekend. Mijn ouders en mijn broer hebben nogal eens iets met hun laptop en ik heb genoeg vrije tijd volgens hen.”

“Volgens hen, zeg je. Daar denk je dus zelf anders over?”

“Ik ben de penningmeester van de stichting en het beheeren van de financiën vind ik een grote verantwoordelijkheid. Het kost ook behoorlijk wat tijd maar ik doe het graag.”

“Je bent vast ook goed in het invullen van het door menigeen zo verguisde belastingformulier?”

“Haha, wat zeg je dat mooi. Ja, daar vraagt de familie mij ook voor. Dus je hoort het, ik heb een druk bestaan. Maar... ik heb gelukkig genoeg tijd over om je beter te leren kennen, als jij dat tenminste ook wilt.”

Mijn hart maakt een gigasprong. Deze mooie spetter wil mij beter leren kennen!

“Ja, dat wil ik wel,” zeg ik zelfverzekerder dan ik me voel. Er vliegt een hele zwerm vlinders in mijn buik en mijn benen zijn erg blij dat ze me op dit moment niet hoeven te dragen.

De trein mindert vaart, we naderen Amersfoort al. “Ik moet er zo uit,” zegt Florian. “Schrijf hier je gegevens maar even op.” Hij haalt een kassabon uit zijn broekzak. “Sorry, ik heb niets anders dan dit en mijn telefoon is leeg dus daarin kan ik het nu niet opslaan.”

Ik pak het bonnetje aan. Een pen heb ik altijd bij me en terwijl de trein nog meer vaart mindert en er al mensen langs onze coupé naar de uitgang lopen, schrijf ik mijn naam, telefoonnummer en e-mailadres op. Ik geef het aan

Florian die het zorgvuldig in zijn borstzakje stopt. Opeens gebeurt het. In het gangpad vlak bij de uitgang, zakt een man in elkaar. Er klinken verschrikte kreten en ik bedenk me geen moment. Ik ren ernaartoe en kniel – voor zover de beperkte ruimte dat toelaat – naast de man neer. Terwijl de trein bijna tot stilstand is gekomen, leg ik de man, die nogal raar met zijn hoofd tegen de bank ligt, voorzichtig neer. Ik controleer zijn ademhaling. Hij ademt niet meer dus moet hij gereanimeerd worden.

“Kan iemand 112 bellen?” roep ik. “En zeggen dat het om een reanimatie gaat!” Er gaat door me heen dat ik dit al heel vaak geoefend heb op de EHBO maar dit is de eerste keer dat ik het echt moet doen. Het slachtoffer ruikt naar rook en ik haal snel een schone zakdoek uit mijn zak en leg die op zijn mond. Dan begin ik met beademen. Twee keer en daarna dertig borstcompressies. Ik doe de jas en het overhemd van de man open en zoek de juiste plek om mijn handen te plaatsen. Ik begin zijn borstkas in te drukken. Ik ben zo geconcentreerd bezig dat ik nauwelijks merk dat de mensen weggestuurd worden door de conducteur die eraan komt. Vaag hoor ik iemand zeggen dat er nog een patiënt is.

“Ik kom u helpen,” zegt de conducteur. “Gaat u maar door, intussen sluit ik de AED aan.”

Wat een opluchting dat ik het niet meer alleen hoeft te doen. Vakkundig plakt de conducteur de plakkers van de AED op de juiste plaatsen op de borst van de man. Hij zet het apparaat aan en samen volgen we de gesproken commando's op. Ik beadem en de conducteur doet de borstcompressies. Ik ben nu zo geconcentreerd dat ik niets

meer om me heen hoor. Ik hoop zo dat het slachtoffer het overleeft. Ik heb geen idee hoelang we al bezig zijn geweest als ik iemand hoor roepen: “Stopt u maar, wij nemen het van u over.”

Twee ambulancebroeders zijn de trein in gekomen en opgelucht sta ik op. Snel ga ik weer op de grond zitten, ik tril op mijn benen.

Vakkundig doen de ambulancebroeders hun werk en als ze met de brancard de trein uit lopen, zegt de conducteur tegen mij: “Komt u maar even met mij mee. U moet even bijkomen. Ik haal uw bagage wel, ik weet nog waar u zat.”

Ik ben te moe en te geëmotioneerd om te reageren en laat alles over me heen komen. Even later loop ik aan de arm van de conducteur over het perron mee naar de personeelsruimte. Zijn andere arm draagt mijn koffer en handtas.

Als we naar binnen gaan, geeft hij me een stoel en zet mijn bagage ernaast.

“Ik haal iemand die met u komt praten,” zegt hij en voor ik wat kan zeggen, is hij verdwenen. Het is een komen en gaan van NS-mensen, ik val nauwelijks op. Ach, het zal wel vaker voorkomen dat er om een of andere reden een passagier zit. Het begint steeds meer tot mij door te dringen dat ik iemand heb gereanimeerd! Hoe vaak heb ik niet gehoord op de EHBO-lessen dat zoiets heel ingrijpend is. Nu kan ik erover meepraten. Hoewel, praten... ik kan geen woord uitbrengen en heb ineens de neiging om in huilen uit te barsten.

Dan komt er een mevrouw naar me toe. “Goedenavond, ik

ben Marijke van Dissel.” Ze geeft me een hand en merkt hoe ik eraan toe ben. “Kom maar even mee naar mijn kantoor, dat praat wat makkelijker,” zegt ze, terwijl ze mijn bagage pakt.

Ik sta op en ga direct weer zitten. Bah, wat vervelend, die trilbenen.

“Zal ik u een arm geven?”

Ik knik en kom weer overeind. Nu gaat het beter en even later zitten we in een knus kantoortje.

“Wilt u koffie?”

“Graag en u hoeft geen u te zeggen. Ik ben Iris Vlietstra.”

“Mooie naam. Hoe drink je je koffie?”

“Zwart graag.”

Marijke tapt koffie uit een automaat, zet het voor me neer en komt bij me zitten.

“Je zult je wel ontzettend moe en geëmotioneerd voelen,” zegt ze dan. “Het is heel normaal dat er emoties loskomen na een reanimatie. Alle aandacht gaat naar het slachtoffer, heel begrijpelijk natuurlijk, maar de hulpverlener heeft ook aandacht nodig. Het is niet niets wat je gedaan hebt.”

Ik knik en kan opeens geen woord meer uitbrengen. De tranen springen in mijn ogen. Marijke merkt het en zegt: “Laat je maar gaan, hoor, dat is heel normaal.”

Dan kan ik het niet meer tegenhouden. Alle spanning huil ik eruit. Als ik eindelijk bedaar, zeg ik: “Ik hoop toch zo dat de man het overleeft.”

“Uiteraard zal ik daar navraag naar doen. En dan zal ik het je laten weten.”

Ik drink de nog net warme koffie en ik voel me eindelijk weer een beetje mens.